

CHRIS CARTER

**JAGER
IN DE
NACHT**

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2011 Chris Carter

Oorspronkelijke titel: *The Night Stalker*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland

Vertaling: Henske Marsman

Omslagontwerp: Simon & Schuster UK

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Johan Strindberg / Plainpicture

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1059 5

ISBN 978 94 027 6619 6 (e-book)

NUR 305

Eerste druk augustus 2022

Originale uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dokter Jonathan Winston trok het mondkapje over zijn neus en mond en keek op de klok aan de muur van autopsieruimte nummer vier, die zich in de kelder van Forensische Pathologie van Los Angeles County bevond. Het was 18.12 uur.

Op de roestvrijstalen tafel vóór hem lag het lichaam van een ongeïdentificeerde blanke vrouw van eind twintig, begin dertig. Haar zwarte schouderlange haar was nat, de pieken plakten aan de metalen tafel. Onder het felle licht van de operatielamp zag haar bleke huid er rubberachtig, bijna niet-menselijk uit. Het was niet mogelijk geweest om op de plaats waar het lichaam was gevonden de vermoedelijke doodsoorzaak vast te stellen. Er waren geen bloedsporen, geen kogel- of steekwonden, geen bulten of schaafwonden op hoofd of romp, en geen bloeduitstortingen rond haar nek die op wurging wezen. Op haar lichaam was geen enkele verwonding te zien, met uitzondering van het feit dat haar mond en vagina waren dichtgenaaid. Er was dik, zwaar draad gebruikt en de hechtingen waren slordig en lukraak gezet.

‘Zijn we er klaar voor?’ vroeg dokter Winston aan Sean Hannay, de jonge forensisch assistent die hem hielp.

Hannay kon zijn ogen niet van het gezicht van de vrouw en haar dichtgeregen lippen afhouden. Om de een of andere reden was hij zenuwachtiger dan normaal.

‘Sean, gaat het?’

‘Eh... ja, dokter, sorry.’ Hij keek dokter Winston eindelijk aan en knikte. ‘Ik ben er klaar voor.’ Hij ging aan de rechterkant van de tafel staan en de dokter zette de digitale voicerecorder op de dichtstbijzijnde werktafel aan.

Dokter Winston noemde hardop datum en tijd, de namen van de

aanwezig en het autopsienummer. Het lichaam was al gemeten en gewogen, dus ging hij verder met het opnoemen van de fysieke kenmerken van het slachtoffer. Voordat hij incisies begon te maken, onderzocht dokter Winston het lichaam zorgvuldig op sporen die konden helpen bij het identificeren van het slachtoffer. Zijn blik bleef rusten op de hechtingen in het onderlichaam van het slachtoffer en hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Wacht eens even,’ fluisterde hij. Voorzichtig duwde hij de benen van het slachtoffer wat uit elkaar. ‘Wil je me de zaklamp aangeven, Sean?’ Hij stak zijn hand uit naar de forensisch assistent zonder zijn ogen van het slachtoffer af te wenden. Zijn blik was bezorgd.

Hannay reikte dokter Winston een kleine metalen zaklamp aan. ‘Is er iets?’

‘Misschien.’ Dokter Winston scheen op iets wat zijn aandacht had getrokken.

Hannay ging op zijn andere been staan.

‘Dit is geen medisch hechtmateriaal,’ zei dokter Winston voor de geluidsopname. ‘De steken zijn amateuristisch en onnauwkeurig. Als een tiener die een lap op een gescheurde spijkerbroek naait.’ Hij kwam nog wat dichterbij. ‘De hechtingen zitten ook te ver uit elkaar, de ruimte ertussen is te groot, en...’ Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Dat meen je niet.’

Er ging een rilling door Hannay heen, en hij deed een stap naar voren. ‘Wat is er?’

Dokter Winston haalde diep adem en keek langzaam op naar Hannay. ‘Ik denk dat de moordenaar iets in haar heeft achtergelaten.’

‘Wat?’

Dokter Winston scheen nog wat langer met de zaklamp tot hij het zeker wist. ‘Het licht wordt weerkaatst door iets wat in haar zit.’

Hannay boog zich voorover en volgde de blik van de dokter. Hij zag het direct. ‘Shit, het licht wordt inderdaad weerkaatst. Maar waardoor?’

‘Ik weet het niet, maar het is in elk geval groot genoeg om door de hechtingen heen te kunnen zien.’ De dokter kwam overeind en pakte een metalen aanwijspstokje uit de instrumentenbak. ‘Sean, houd de lamp eens zo voor me vast.’ Hij reikte de jonge assistent de zaklamp aan en wees hem precies waar hij de lichtstraal op gericht wilde hebben. De dokter

boog zich voorover en stak de punt van de metalen aanwijzer tussen twee hechtingen in de richting van het voorwerp in het slachtoffer.

Hannay hield de zaklamp stil.

‘Het is iets van metaal,’ verkondigde Winston, terwijl hij de aanwijzer als een soort peilstok gebruikte, ‘maar ik kan nog niet met zekerheid zeggen wat het is. Wil je me de hechtschaar en de tang aangeven?’

Het kostte dokter Winston weinig moeite om de hechtingen door te knippen. Terwijl hij ze een voor een doorknippte, gebruikte hij de tang om de dikke zwarte draad uit de huid van het slachtoffer te trekken en in een plastic bakje voor bewijsmateriaal te leggen.

‘Is ze verkracht?’ vroeg Hannay.

‘Er zijn wondjes en blauwe plekken in de schaamstreek die ook voorkomen bij gedwongen penetratie,’ bevestigde dokter Winston, ‘maar ze kunnen ook veroorzaakt zijn door het voorwerp dat bij haar is ingebracht. Ik zal wat monsters nemen en naar het lab opsturen, samen met de hecht-draden.’ Hij legde de schaar en de tang op het blad met gebruikte instrumenten. ‘Zullen we maar eens kijken wat de moordenaar voor ons heeft achtergelaten?’

Hannay verstrakte toen dokter Winston zijn rechterhand in het slachtoffer stak. ‘Nou, ik had gelijk, het is geen klein voorwerp.’

Er viel een korte, ongemakkelijke stilte.

‘En het heeft ook een merkwaardige vorm,’ verkondigde de dokter. ‘Het lijkt vierkant met een vreemd dingetje bovenop.’ Het lukte hem uiteindelijk om grip op het voorwerp te krijgen. Toen hij het eruit trok, klikte er iets op de bovenkant.

Hannay deed een stap naar voren om het beter te kunnen zien.

‘Metaal, relatief zwaar, ziet er handgemaakt uit...’ zei dokter Winston, terwijl hij naar het voorwerp in zijn hand staarde. ‘Maar ik weet nog steeds niet wat...’ Zijn stem stokte. Zijn hart begon te bonken en zijn ogen werden groot toen hij het begreep. ‘O, mijn god...’

2

Robert Hunter, rechercheur van de divisie Roofovervallen en Moord van de politie van Los Angeles, deed er ruim een uur over om van het gerechtsgebouw in Hollywood naar de voormalige slagerij in het oosten van LA te rijden. Hij was meer dan vier uur geleden opgepiept, maar het proces waarbij hij moest getuigen duurde veel langer dan hij had verwacht.

Hunter behoorde tot een exclusieve elite, een team waarvoor de meeste rechercheurs van LA hun rechterarm zouden geven om er géén deel van uit te hoeven maken. De afdeling Bijzondere Moordzaken van de divisie was namelijk in het leven geroepen om zich uitsluitend bezig te houden met seriemoordenaars en spraakmakende moordzaken die zeer veel onderzoekstijd en expertise vergden. Binnen deze afdeling had Hunter zelfs een nog gespecialiseerdere taak: door zijn achtergrond in criminele psychologie werd hij op zaken gezet waarbij de dader buitensporig wreed was geweest. De afdeling bestempelde zulke zaken als extreem gewelddadig.

De slagerij was de laatste in een lange reeks bedrijven die waren gesloten. De hele buurt leek vervallen. Hunter parkeerde zijn oude Buick naast het witte busje van de technische recherche. Hij stapte uit en liet zijn ogen langs de buitenkant van het gebouw gaan. Voor alle ramen zaten metalen rolluiken. Er zat zoveel graffiti op de buitenmuren dat Hunter niet kon zeggen welke kleur het gebouw oorspronkelijk had gehad.

Hij liep op de agent af die de ingang bewaakte, liet zijn badge zien en kroop onder het gele afzetlint door. De agent knikte, maar zei niets, en keek weer in de verte.

Hunter duwde de deur open en ging naar binnen. Hij moest onmiddellijk kokhalzen van de weerzinwekkende lucht die er hing. Het was een combinatie van rottend vlees, muf zweet, braaksel en urine, en het

brandde in zijn neusgaten en prikte in zijn ogen. Hij wachtte heel even en trok toen de kraag van zijn overhemd over zijn neus en mond als een geïmproviseerd mondkapje.

‘Dit werkt beter,’ zei Carlos Garcia, die uit de achterkamer kwam en Hunter een chirurgisch mondkapje aanreikte. Hij droeg er zelf ook een.

Garcia was lang en slank, en had vrij lang donker haar en lichtblauwe ogen. Zijn knappe, jongensachtige gezicht werd enkel ontsierd door een knobbeltje op zijn neus, waar die ooit gebroken was geweest. In tegenstelling tot de andere rechercheurs van de afdeling had Garcia juist hard gewerkt om bij Bijzondere Moordzaken terecht te komen. Hij was nu al bijna drie jaar Hunters partner.

‘De stank wordt erger zodra je de achterkamer binnengaat.’ Garcia knikte in de richting van de deur waar hij net door was gekomen. ‘Hoe was de rechtszaak?’

‘Lang.’ Hunter zette het mondkapje op. ‘Wat hebben we hier?’

Garcia hield zijn hoofd schuin. ‘Een gestoorde toestand. Slachtoffer is blank, vrouw, eind twintig, begin dertig. Ze is daarbinnen op de roestvrij-stalen werkbank van de slager gevonden.’ Hij wees naar de kamer achter hem.

‘Doodsoorzaak?’

Garcia schudde zijn hoofd. ‘We zullen moeten wachten op de autopsie. Niets zichtbaars. Maar hier komt het gestoorde: haar lippen en vagina waren dichtgenaaid.’

‘Wat?’

Garcia knikte. ‘Ja. Echt ziek. Zoiets heb ik nog nooit gezien.’

Hunters blik gleed naar de deur achter zijn partner.

‘Het lichaam is weg,’ zei Garcia voordat Hunters iets kon vragen. ‘Dokter Winston had de leiding over het forensisch onderzoek. Hij wilde dat jij het lichaam en de plaats delict precies zo zou zien als het was aangetroffen, maar hij kon niet langer wachten. De hitte daarbinnen versnelde het proces.’

‘Wanneer is het lichaam meegenomen?’ Hunter keek mechanisch op zijn horloge.

‘Ongeveer twee uur geleden. De dokter kennende is hij waarschijnlijk al halverwege de autopsie. Hij weet dat je daar niet graag bij bent, dus het

heeft geen zin om te wachten. Tegen de tijd dat we hier klaar zijn met rondkijken, heeft hij vast al wat antwoorden voor ons.'

Hunters mobiele telefoon rinkelde in zijn zak. Hij haalde hem tevoorschijn, trok zijn mondkapje omlaag en liet het losjes om zijn hals hangen. 'Rechercheur Hunter.' Hij luisterde een paar seconden. 'Wat?' Zijn ogen schoten naar Garcia, die Hunters houding in een oogwenk compleet zag veranderen.

Garcia legde de weg van het oosten van LA naar het hoofdgebouw van Forensische Pathologie van Los Angeles County op North Mission Road in recordtijd af.

Hun verwarring nam toe toen ze de parkeerplaats van het mortuarium naderden. De ingang was afgezet door vier politieauto's en twee brandweerwagens. Op de parkeerplaats stonden nog meer politieauto's. Agenten in uniform liepen chaotisch rond en schreeuwden door hun portofoon bevelen naar elkaar.

De media waren er als uitgehongerde wolven op afgekomen. Overal stonden busjes van plaatselijke tv-zenders en dagbladen. Verslaggevers, cameramannen en fotografen deden hun best om zo dichtbij mogelijk te komen. Het hoofdgebouw was echter al afgezet en werd streng bewaakt door de politie.

'Wat is hier in godsnaam aan de hand?' fluisterde Hunter toen Garcia bij de ingang aankwam.

'Doorrijden, alstublieft,' zei een jonge agent, die naar Garcia's raam kwam en verwoed gebaarde dat hij door moest rijden. 'U mag niet –' Hij stopte toen hij Garcia's badge zag. 'Sorry, rechercheur. Ik zal meteen de weg vrijmaken.' Hij draaide zich om naar de andere twee agenten die naast hun wagen stonden. 'Kom op, jongens, maak plaats.'

Nog geen halve minuut later parkeerde Garcia zijn Honda Civic vlak voor de trap die naar het hoofdgebouw leidde.

Hunter stapte uit en keek om zich heen. Achter op het parkeerterrein stond een klein groepje mensen, de meesten in witte jassen. Hunter herkende hen als laboranten en medewerkers van het mortuarium. 'Wat is hier aan de hand?' vroeg hij aan een brandweerman die net zijn portofoon uitzette.

‘De details moet je maar aan de dienstdoende chef vragen. Het enige wat ik jullie kan vertellen is dat er binnen ergens brand was.’ Hij wees naar het voormalige, tot mortuarium omgebouwde ziekenhuis.

Hunter fronste zijn wenkbrauwen. ‘Brand?’

Sommige gevallen van brandstichting werden ook door Bijzondere Moordzaken onderzocht, maar ze werden zelden als extreem gewelddadig beschouwd. Hunter was in geen van die zaken ooit als hoofdresearcher aangewezen.

‘Robert.’

Hunter draaide zich om en zag dokter Carolyn Hove de trap afkomen om hen te begroeten. Ze zag er normaal altijd veel jonger uit dan zesenvieertig, maar vandaag niet. Haar doorgaans perfect in model gebrachte kastanjebruine haar zat in de war, en haar gelaatsuitdrukking was ernstig en verslagen. Als Forensische Pathologie rangen had, zou dokter Hove de tweede in rang zijn, net onder dokter Winston.

‘Wat is er in vredesnaam aan de hand, dokter?’ vroeg Hunter.

‘Het is een hel...’

Hunter, Garcia en dokter Hove liepen samen de trap op en gingen door de grote dubbele deuren het hoofdgebouw binnen. In de hal hingen nog wat politieagenten en brandweermannen rond. Dokter Hove leidde de twee rechercheurs langs de receptie naar een trap naar de kelderverdieping. Hoewel ze de afzuigventilatoren op volle kracht hoorden werken, hing er een misselijkmakende lucht van chemicaliën en verbrand vlees. De rechercheurs sloegen vol afschuw hun hand voor hun neus.

Garcia voelde zijn maag samentrekken.

Het einde van de gang, recht voor autopsieruimte vier, stond blank. De deur stond open, maar leek uit zijn scharnieren te zijn gerukt. De dienstdoende brandweercommandant gaf instructies aan een van zijn mannen toen hij het groepje zag naderen.

‘Commandant,’ zei dokter Hove, ‘dit zijn rechercheurs Robert Hunter en Carlos Garcia van Moordzaken.’

Geen handdrukken, alleen beleefde knikjes.

‘Wat is er gebeurd?’ Hunter verdraaide zijn nek om in de autopsiezaal te kunnen kijken. ‘En waar is dokter Winston?’

Dokter Hove antwoordde niet.

De commandant zette zijn helm af en veegde met een gehandschoende hand zijn voorhoofd af. ‘Een soort explosie.’

Hunter fronste zijn wenkbrauwen. ‘Explosie?’

‘Ja. De ruimte is gecontroleerd en er zijn geen verborgen branden. De brand zelf lijkt ook minimaal te zijn geweest. De sprinklers hadden hem al geblust voordat we hier waren. Op dit moment weten we niet wat de ontploffing heeft veroorzaakt. We zullen moeten wachten op het rapport van de brandonderzoeker.’ Hij keek naar dokter Hove. ‘Ik heb vernomen

dat dit de grootste autopsiezaal is, en dat het ook dienstdoet als laboratorium, klopt dat?’

‘Ja, dat klopt.’

‘Worden er vluchtige chemische stoffen opgeslagen, bijvoorbeeld gasflessen?’

Dokter Hove sloot even haar ogen en slaakte een zucht. ‘Soms.’

De commandant knikte. ‘Misschien was er een lek, maar zoals ik al zei, we moeten het rapport van de onderzoeker afwachten. Het is een robuust gebouw met een stevige fundering. Omdat het een kelder is, zijn de muren hier veel dikker dan in de rest van het gebouw, en dat heeft geholpen de klap op te vangen. Hoewel de ontploffing sterk genoeg was om veel interne schade aan te richten, was ze niet krachtig genoeg om de constructie te beschadigen. Voor nu kan ik jullie niet veel meer vertellen.’ De commandant trok zijn handschoenen uit en wreef in zijn ogen. ‘Het is een ravage daarbinnen, dokter, een gruwelijke ravage.’ Hij zweeg even, alsof hij niet wist wat hij verder nog moest zeggen. ‘Het spijt me oprecht.’ Zijn woorden waren doortrokken van verdriet. Hij knikte ernstig naar de anderen en ging weer naar boven.

Ze stonden zwijgend bij de ingang van wat autopsieruimte vier was geweest en namen de verwoesting in zich op. Achter in de ruimte waren tafels, dienbladen, kasten en trolleys kromgetrokken, omvergeblazen en bedolven onder puin en stukjes huid en vlees. Een deel van het plafond en de achtermuur waren beschadigd en zaten onder het bloed.

‘Wanneer is het gebeurd?’ vroeg Garcia.

‘Een uur, misschien een uur en een kwartier geleden. Ik zat in een vergadering in het andere gebouw. Er klonk een knal en het brandalarm begon te loeien.’

Wat Hunter dwarszat was de hoeveelheid bloed en het aantal zwarte waterdichte hoezen die hij verspreid door de ruimte zag liggen, die lichamen of lichaamsdelen bedekten. De koelruimte voor de stoffelijke overschotten stond tegen de muur tegenover de plek waar de ontploffing had plaatsgevonden en leek niet beschadigd.

‘Hoeveel lichamen waren er uit de koeling gehaald, doc?’ vroeg Hunter voorzichtig.

Dokter Hove wist dat Hunter het al doorhad. Ze stak haar rechterhand op, waarbij ze alleen haar wijsvinger liet zien.

Hunter slaakte een gespannen zucht. 'Er was een lijkschouwing gaande.' Het was eerder een constatering dan een vraag, en hij voelde een rilling over zijn ruggengraat gaan. 'Dokter Winstons lijkschouwing?'

'Dat kan niet waar zijn.' Garcia wreef met zijn hand over zijn gezicht.

Dokter Hove keek weg, maar niet snel genoeg om de tranen te verbergen die in haar ogen opwelden.

Hunter liet zijn blik een paar tellen op haar rusten en keek toen weer naar wat er nog over was van de ruimte. Zijn keel werd droog, en een verstikkend verdriet omklemde zijn hart. Hij kende dokter Jonathan Winston al meer dan vijftien jaar. Hij was al zo lang hoofd lijkschouwing in Los Angeles als Hunter zich kon herinneren. Hij was een workaholic en uitmuntend in zijn vak. Hij probeerde de lijkschouwingen op moordslachtoffers van wie de doodsomstandigheden ongewoon waren altijd zelf uit te voeren. Maar bovenal was dokter Winston voor Hunter een soort familie. Een dierbare vriend. Iemand op wie hij talloze keren had gerekend. Er waren weinig mensen die hij zo respecteerde en bewonderde. Hij was iemand die hij intens zou missen.

'Er waren twee mensen aanwezig.' De stem van dokter Hove haperde even. 'Dokter Winston en Sean Hannay, een forensisch assistent van eenentwintig.'

Hunter sloot zijn ogen. Er was niets wat hij kon zeggen.

'Ik heb gebeld zodra ik het wist,' zei dokter Hove.

Garcia keek compleet geschokt. Hij had in zijn carrière veel lijken gezien, waarvan verschillende op groteske wijze waren verminkt door een sadistische moordenaar. Maar hij had geen van de slachtoffers ooit persoonlijk gekend. En hoewel hij dokter Winston pas drie jaar geleden voor het eerst had ontmoet, waren ze al snel vrienden geworden.

'Hoe zit het met de jongen?' vroeg Hunter uiteindelijk. En voor de eerste keer hoorde Garcia Hunters stem trillen.

Dokter Hove schudde haar hoofd. 'Het spijt me. Sean Hannay was aan het einde van zijn derde jaar pathologie aan UCLA. Hij wilde forensisch wetenschapper worden. Ik heb nog maar een halfjaar geleden zijn stage goedgekeurd.' Haar ogen glinsterden. 'Hij hoorde niet eens in deze ruimte

te zijn. Hij hielp alleen maar.' De dokter zweeg even en woog haar volgende woorden zorgvuldig. 'Dat had ik hem gevraagd. Het was de bedoeling dat ik Jonathan zou assisteren.'

Hunter zag de handen van de dokter beven.

'Het was een sterfgeval onder bijzondere omstandigheden,' vervolgde ze. 'Jonathan vraagt mij altijd om daarbij te assisteren. En dat zou ik ook gedaan hebben, maar ik werd opgehouden in die vergadering en vroeg Sean om het van me over te nemen.' Haar ogen stonden vol afschuw. 'Hij was niet degene die hier vandaag had moeten sterven... maar ik.'